

Ἀριθ. Πρωτ. 85.

Πρὸς τὸ Ἀδελφάτον τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου ἢ «Ἑλπίς»

Κύριε Πρόεδρε.

Ἐν τῶν φιλανθρωπικωτέρων καταστημάτων δι' ὧν κομμεῖται ἡ Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα εἶνε τὸ ἐνταῦθα δημοτικὸν Νοσοκομεῖον ἢ Ἑλπίς, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπαγγέλλεται ἡ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου παραμυθία οὐχὶ μόνον πρὸς τοὺς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἐν ἀσθεναίᾳ καὶ ἀθλιότητι διατελοῦντας ὁμογενεῖς. Μέχρι τοῦδε αἱ πύλαι αὐτοῦ κατὰ τὴν οἰκονομικὴν του δύναμιν οὐδέποτε ἐκλείσθησαν τοῖς δεομένοις.

Ἐκτὸς τῆς φιλανθρωπικῆς ταύτης ἀποστολῆς, ἥτις ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον γινώρισμα τῶν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ πολιτισμοῦ ἔθνων, τὸ Νοσοκομεῖον τοῦτο ἀπὸ τῆς συστάσεώς του πληροῖ καὶ ἄλλον οὐχ ἥττον σοβαρὸν καὶ αὐτόχρημα ἔθνικὸν σκοπὸν. Εἶνε τὸ στάδιον, ἐνῶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πανεπιστημίου τὰ θεωρητικὰ ἱατρικὰ ἐφόδια φέροντες, προστρέβουσι καὶ δοκιμάζουσι ταῦτα ἐν τῇ λυδίᾳ λίθῳ τῆς πρακτικῆς, ἵνα μεταφέρωσιν αὐτὰ δεδοκιμασμένα μέχρι τῶν περάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ δῆμος Ἀθηναίων, ἐκτιμῶν τὴν τιμὴν τῆς ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἰδρύσεως τοῦ Πανελληνίου Πανεπιστημίου, ἐφιλοτιμήθη ὅπως παράσχῃ αὐτῷ πᾶσαν δυνατὴν συνδρομὴν ἀντὶ τῆς ὁποίας ἐκεῖνο παρέχει τὰ φῶτα τῶν Καθηγητῶν του.

Ἀναμφιβόλως ἡ προσωπικὴ αὐτῇ τοῦ Πανεπιστημίου πρὸς τὸ νοσοκομεῖον ἱδρυμα συνδρομὴ εἶνε ἀνεκτίμητος. Πρὸ πολλοῦ ὅμως, ἔνεκεν τῆς αὐξήσεως τοῦ Νοσοκομείου, καὶ τῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν ὑπὲρ ὧν τέτακται, παρέστη ἀκαταγώνιστος ἡ ἀνάγκη τῆς εὐρύσεως τῶν γλίσχρων αὐτοῦ πόρων. Δυστυχῶς ὁ δῆμος Ἀθηναίων δὲν εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς οἰκονομικὴν ἀποκατάστασιν, ἐπιτρέπουσαν τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τοῦ ἤδη βαρέος ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου προϋπολογισμοῦ. Δυστυχέστερον ἔτι, καὶ αἱ συνδρομαὶ τῶν γενναίων τέκνων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καθυστεροῦσι πρὸ πολλοῦ διὰ πολλοὺς ἴσως λόγους, ὧν μακρὰ θὰ ἦτο ἡ ἀφήγησις καὶ ἐφ' ὧν ἐλπίζω νὰ ἐργασθῶ ἀποτελεσματικῶς, ἐνόσφ μοι εἶνε ἐμπεισιστευμένη ἡ τιμὴ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Νοσοκομείου.

ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νῦν ἰσχύοντος, ἀδύνατον εἶνε τὸ Νοσοκομεῖον νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας του. Σήμερον προϋπολογίζεται ἡ δαπάνη ἐκαστῆς κλίνης πρὸς 80 λεπτὰ ἡμερησίως, ἐνῶ, κατ' ἐλάχιστον ὅρον τῆς στοιχειωδεστέρας διαιτητικῆς, ὁ ὅρος οὗτος ἔπρεπε ν' ἀνέρχεται εἰς δραχμὴν μίαν. Μέχρι τοῦδε οἱ ἀσθενεῖς καὶ οἱ ἀναρρωνύοντες διέμενον ἀπὸ τοῦ ἐσπερινοῦ γεύματος μέχρι τοῦ κατὰ τὴν 11 ὥραν π. μ. προγεύματος κατὰ λέξιν νήστεις, μὴ παρεχόμενου αὐτοῖς τὴν πρωίαν καφὲ ἢ ἄλλου τινος ὁμοίου ποτοῦ. Ἐπίσης ἡ τροφή ἦτο καθόλα ἐλλιπὴς καὶ ἐν συντομίᾳ ἀνοίκειος εἰς τοιοῦτον κατὰστημα. Ἡναγκάσθη συνεπῶς νὰ περιορίσω τὸν ἀριθμὸν τῶν κλινῶν ἀπὸ 130 εἰς 106 περίπου, ἵνα κατορθώσω νὰ παράσχω εἰς τοσοῦτους μόνον ἀσθενεῖς, τὴν ἀπολύτως ἀναγκαίαν τροφήν. Ἐπρωτίμῃσα ὀλιγωτέρους καὶ καλῶς διακτινόμενους ἢ περισσοτέρους καὶ πάντας ἀτελῶς τρεφομένους. Περιορίζομαι ἰδιαίτε-

ρως εἰς τοῦτο τὸ οὐσιωδέστατον, διότι θὰ ἦτο μακρὸν ν' ἀναφέρω ἄλλας ποικίλας ἐλλείψεις, οἷον τὴν ἑλλειψίν κλινοστρωμνῶν, ἀσπρορούχων, νοσοκομικῶν ἐνδυμάτων, σινδόνων καὶ ἄλλων ὁμοίων ἀπαραιτήτων παρεπομένων παντὸς καταστήματος ἀξιούντος νὰ ὀνομάζεται νοσοκομεῖον. Δὲν εἶνε ὑπερβολή, ἀλλ' ἀπλὴ καὶ καθαρὰ ἀλήθεια, ὅτι μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, μία μόνη σινδόνη ὑπῆρχε δι' ἐκάστην κλίνην, παρουσιασθείσης δὲ ἀνάγκης ἀλλαγῆς τῶν ἀσπρορούχων ἀσθενοῦς, δὲν ἐγένετο δυνατόν νὰ εὐρεθῶσι τοιαῦτα ἐν τῷ νοσοκομείῳ. Δὲν μένει λοιπὸν ἄλλη θεραπεία εἰ μὴ ἡ μείωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κλινῶν. Ἀλλὰ τοιοῦτος βεβαίως δὲν εἶνε ὁ προορισμὸς τοῦ νοσοκομείου· ἐκ τοῦ ἐναντίου ἡ καθ' ἐκάστην αὐξοῦσα κοινωνικὴ ἀνάγκη ἀπαιτεῖ στεντορεῖως τὴν ἐπέκτασιν τοῦ εὐεργετικοῦ σκοποῦ. Εἰς τοῦτο νομίζω, τιθεμένης κατὰ μέρος τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς, τόσῳ εὐρύτερα θὰ ὦσι καὶ τὰ ἀποτελέσματα, καὶ τούτου εὐτυχῶς δὲν ἔχω ἀνάγκην περαιτέρω ἀποδείξεως, ἀποτεινόμενος πρὸς Καθηγητὰς τῆς ἱατρικῆς, τὰ Σ. μέλη τοῦ Ἀδελφάτου. Περιπλέον κατεπεΐγουσα κρίνεται ὑπ' ἐμοῦ ἡ κατάρτις αἰθούσης συφιλιδικῶν νοσημάτων τῶν ἀνδρῶν, κλάδου ἐν τῷ ὁποίῳ ὁμολογουμένως καθυστερεῖ ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογή.

Τοιαύτας τινὰς σκέψεις λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλω ὑμῖν, κ. Πρόεδρε, καὶ δι' ὑμῶν εἰς τὰ Σ. μέλη τοῦ Ἀδελφάτου πρὸς μελέτην ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς αὐξήσεως τῆς πρὸς τὸ Δημοτικὸν νοσοκομεῖον χορηγίας τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἥτις τό γε νῦν ἔχον ἰσοφαρίζεται σχεδὸν πρὸς τὴν εἰς βάρος τοῦ νοσοκομείου ἀντιμισθίαν τῶν βοηθῶν. Ἐὰν ἐπετρέπετο εἰς ἐμὲ, τὸν ἐκ τοῦ συνεγγυς σπουδάζαντα τὰς μεγίστας τοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου καταστήματος ἀνάγκας, νὰ ἐκφράσω γνώμην ἐπὶ τῆς ἀναγκαίας αὐξήσεως, θὰ ὑπεδείκνυσον εἰς τὴν Πανεπιστημιακὴν σύγκλητον, ὅτι ὁ ἐλάχιστος αὐτῆς ὅρος δὲν δύναται νὰ ἦνε μικρότερος τῶν 25,000 δραχμῶν.

Βεβαίως, ἐὰν δὲν δύναμαι νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸ Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας, διότι ἐκ τοῦ νόμου τὸ Πανεπιστήμιον δὲν δύναται νὰ τείνῃ τὸ οὖς εἰς τοιαῦτα αἰσθήματα, νομίζω ὅτι θέλει ἐκτιμηθῇ δεόντως ἡ ἐν τῷ συμφέροντι αὐτοῦ ὑποβολὴ τῶν σκέψεών μου. Ἐὰν κατορθωθῇ ἡ συνταύτισις αἰσθημάτων καὶ συμφερόντων, ἰδοὺ συνδυασμὸς ἀξίος τῆς εὐνοικῆς παραδοχῆς τοῦ Πανεπιστημίου.

ὑπὸ τὴν ἐλπίδα, ὅτι παρέσχον τὸν μίτον τοιοῦτου συνδυασμοῦ, παρακαλῶ τὸ Σ. Ἀδελφάτον, νὰ δεχθῇ τὴν ἐκφρασίν τῆς ἐξειδικασμένης ὑπολήψεώς μου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1882.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Δημοτ. Νοσοκομείου
«ἢ Ἑλπίς»

Τηλέμαχος Μαρατός.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ὅσοι τῶν **Στίχων** μου κρατοῦν ἀκόμη ἀγγελίας, νὰ μοῦ τὰς στείλουν γρήγορα, καὶ δίχως χωρατά, γεμάταις μὲ συνδρομητὰς καὶ μὲ συνδρομητρίδας, καὶ ἂν ἀγαποῦν, ἄς στείλουνε καὶ λίγα μετρητά.

Γεώργιος Σουρῆς